

19.07.2014 - Skal vi lege far, mor og børn?- om at sætte en ramme for legen

Skulle vi så ikke sige, at jeg er moderen, og at du er faderen, og så er Sille storesøsteren. Så kunne Anna være babyen. Og så kunne du være den lille søde hund, der ligger i den kurv, Gregers, og skulle vi så ikke sige, at her er alrummet og værelset, så kunne skolen og børnehaven være derovre, og moderens arbejde lå her, og derhenne skulle computerrummet være.

Når du kom hjem fra arbejde, skulle du hente babyen i vuggestuen og gå tur med hunden, og moderen var også lærer på skolen, og den lå derhenne, og så kunne dukkerne og dyrene være dem, der gik i skole. Og storesøsteren skulle købe ind og på shopping i byen, og så græd babyen og blev lagt i seng.

Når børn leger, er det ofte optakten til legen, der er allervigtigst. De mange forberedelser til selve legen, altså inden de kan komme til at lege far, mor og børn, skole, butik eller krig, er oftest den del, der varer længst tid. Og uden tvivl for mange også den del, der synes at være allermest energi, engagement og iver i.

Har du i øvrigt lagt mærke til, at børn i planlægningen af en leg, som regel taler i datid, som: Skulle vi så ikke sige, at..., Så ville du jo ikke op og i børnehaven..., Når din far kom hjem, plagede du ham om is, og så blev du sur, og så sagde du, at det kunne han ikke være bekendt.

Selve processen op til legen, forberedelsen til den, og det at sætte en ramme for legen, har meget ofte en ganske afgørende betydning. Når rammen så er sat, ofte efter ideudviklinger og mange forhandlinger med barnet selv, eller de andre børn, der måske er med i legen, indretning af huse, skoler, brandstationer og andre rum. Når rollerne er fordelt, med opgaver, alder og personlighed, når det hele er på plads og klar til at begynde. Ja, så er legen somme tider slut. Lige når, den ellers synes at skulle tage sin begyndelse.

Så er det som om, den lige så stille fader ud, går ned i tempo og mister energien. Kan være, at du som voksen tilskuer til, eller som den, der fik en rolle i børnenes leg, også har undret dig over det. Måske har du også højt sagt til dem noget om, hvorfor de nu, når de lige netop har haft så travlt og stort besvær med slæbe det hele frem, stille op og gøre ved, bare stopper med at lege.

At det da bare er lidt mærkeligt at finde på, finde alting frem og bruge så lang tid på det, når de så alligevel ikke gider komme ordentligt i gang med legen. Legen om far, mor og børn, eksempelvis.

Så var det i det hele taget umagen værd at så at sige at skabe rammen for en leg og iscenesætte det hele, når det syntes som om, at det hele stoppede, før det begyndte?

Da jeg var en lille pige, havde min søster og jeg en smadderbutik og et dukkehus.

Dukkehuset havde min mor selv bygget. Det var i tre etager og udvendigt beklædt med rødt murstenstapet. Indvendigt var væggene i de seks rum tapetseret med rester fra rummene i vores eget stuehus. Små, sirligt syede gardiner (hvorfor er den evne bare sprunget totalt og aldeles over mig?) pyntede vinduerne sammen med de til karmene små fastlimede pottedplanter.

Hvert rum havde, som i de fleste andre huse, hver sin funktion.

To stuer, en til daglig og en til fint brug. Køkken, soveværelse, badeværelse og entre. I køkkenet herskede frøken Olsen. Hun var skrap, selv om der bag det barske ydre, vist nok gemte sig et hjerte af guld, forstod sig på mad og husholdning og havde vistnok fået sit navn og sin funktion efter den ferme husholderske i Pernille-bøgerne. I den fine stue sad fru Thygesen i sin lysegrønne silkekjole og opsat hår. Og jeg mener sad. For hun var mest til pynt og kunne mest finde ud af at se smuk og utilnærmelig ud. Bruge hende til noget, kunne hverken min søster, jeg, frøken Olsen, som vel nok var hende, der styrede huset og det, der kunne styres, og hende, til hvem børnene, Magrethe, Benedikte, Anne Marie og de andre "tutter" kom til, når der var noget. Og det var der ofte. Kaj fik vi senere, men ham vidste vi ikke rigtig, hvad vi skulle bruge til. Ligesom faderen, der i mangel af dukke eller bedre, altid var på arbejde eller ude at sejle som kaptajn på et stort skib i Langtbortistan.

I og omkring det hus udfoldedes megen fantasi og leg.

Min søster og jeg skabte hver for sig og ikke på samme tid en ramme for legen, og vi har sidenhen ofte talt om, at de rammer, vi satte, var forskellige.

Min søster brugte mest tid og fornøjelse på at indrette huset, hive alle møbler og beboere ud, og sætte dem ind igen på en anden og bedre måde. Det sjoveste for hende var at sætte rammerne for, hvad der skulle foregå, at arrangere det hele, og når det kom til det, der kunne synes at være selve legen, så gad hun ikke mere. Jeg møblerede ikke så meget om, men inden jeg overhovedet satte mig ved dukkehuset, bestod min rammesætning for legen i at finde på historier, som mine hovedpersoner så skulle agere i. En ny dag, en ny handling eller fortsættelse af gårdsdagens.

At sætte en ramme for legen. Måske er det i virkeligheden det sjoveste. Eller måske er det i virkeligheden det at sætte rammen, der er selveste legen, og dermed det, der er sjovest?

Gad vidst, om det også er det, der er sjovest i voksenlivet?

At sætte rammen for, hvordan legen skal være?

Det skriver jeg om en anden gang.